

ת"פ 21196/06/17 - מדינת ישראל נגד דקופיינט בע"מ, גל מרדכי מוזר, שלמה כהן

בית משפט השלום בראשון לציון

05 יולי 2020

ת"פ 21196-06-17 מדינת ישראל נ' דקופיינט בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת הבכירה שירלי דקל נה
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1. דקופיינט בע"מ
 2. גל מרדכי מוזר
 3. שלמה כהן

החלטה - הנאשמים 2 ו-3

זוהי החלטה בבקשת המבקשים, הנאשמים 2 ו-3 (להלן: "הנאשמים"), להכרה במועדי עבודות השירות ב"תקופת הקורונה".

רקע

ביום 29.12.19 ניתן גזר דין במסגרתו נגזרו על כל אחד מהנאשמים, בין היתר, לרצות 5 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

בהתאם לגזר הדין וחוות דעת הממונה על עבודות השירות בשב"ס (להלן: "הממונה"), היה על נאשם 2 להתייצב ביום 30.1.20, והיה על נאשם 3 להתייצב ביום 5.2.2020, לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות.

עקב התפרצות מגפת הקורונה, החליט הממונה על הפסקה זמנית בעבודות השירות.

הנאשמים מבקשים לקבוע כי התקופות בהן לא ביצעו את עבודות השירות בשל משבר הקורונה, יבואו במניין הימים של עבודות השירות שנגזרו עליהם.

טענות הנאשמים

לגבי נאשם 2 - נטען כי התייצב כנדרש ביום 30.1.2020, ומיום 19.3.2020 ועד ליום 9.5.2020, שוחרר על ידי האחראי מטעם הממונה מביצוע עבודות השירות.

לגבי נאשם 3 - נטען כי הוא נשלח על ידי הממונה לביצוע בדיקת קורונה, מאחר שביום 29.1.2020 שב מחו"ל, וביום 12.2.2020 שובץ לעבודות שירות. עוד נטען כי מיום 19.3.2020 ועד 21.4.2020, שוחרר על ידי האחראי מטעם הממונה מביצוע עבודות שירות.

הנאשמים טענו כי לפי הוראות של סעיף 10(2) לתקנות העונשין (נשיאת מאסר בעבודת שירות), התשע"ב-2011 (להלן: "התקנות"), הממונה רשאי להורות לעובד שירות להיעדר מעבודת שירות:

"מסיבה מיוחדת אחרת ובלבד שההיעדרות לא תעלה על עשרה ימים רצופים; התקיימו טעמים מיוחדים המצדיקים הארכת תקופת ההיעדרות מעבר לעשרה ימים, מתן האישור בסמכות הממונה ובלבד שהתקופה האמורה לא תעלה על ארבעים וחמישה ימים;"

הנאשמים טענו כי בעניינם לא התקיימו תנאי הסעיף.

כן טען נאשם 3 כי הממונה הורה לו לבצע את בדיקת קורונה קודם לדרישת הבידוד מהחוזרים למדינה, וכי המקומות בהם עבדו הנאשמים היו פתוחים ברצף בתקופת הסגר וניתן היה לאפשר להם להשלים את ריצוי עבודות השירות ללא חשש ובכפוף לנהלי משרד הבריאות.

הנאשמים ביקשו ללמוד מעניינם של אסירים שקיבלו שחרור מוקדם בשל מגפת הקורונה.

התבקש כי יוכר בתקופה זו מיום 19.3.2020 ועד 9.5.2020 כימים בהם ביצע נאשם 2 עבודות שירות, וכי יוכר בתקופה מיום 5.2.202 ועד 11.2.2020 ובתקופה מיום 19.3.2020 ועד 21.4.2020 כימים בהם ביצע נאשם 3 עבודות שירות.

תגובת הממונה על עבודות השירות

הממונה מסר עמדתו לפיה לא קיימת עילה חוקית לקבלת בקשת הנאשמים.

הממונה ציין כי משבר הקורונה חייב עמידה בכללי בטיחות שתכליתם הגנה על חיי אדם, ובהתאם להנחיות משרד הבריאות ושירות בתי הסוהר לא הייתה אפשרות להמשיך העסקה של עובדי שירות, נוכח לשון ההנחיות מטעם משרד הבריאות ודרישת המעסיקים.

הממונה טען כי מקור הסמכות להפסקת עבודות השירות במקרה דנן מעוגן בסעיפים 10(3) ו-10(4) לתקנות, ולא בסעיף 10(2) לתקנות אליה הפנו הנאשמים 2 ו-3 בבקשתם.

הממונה טען כי בצוק העיתים, ההחלטה על הוצאת הנאשמים לחופשה כפויה היא סבירה והכרחית, והדרישה כי ישובו לעבודה בדין יסודה.

תגובת המאשימה

המאשימה התנגדה לבקשה ועתרה לדחותה. המאשימה טענה כי הממונה רשאי להורות לעובד השירות להיעדר מעבודות השירות בתנאים שנקבעו בסעיף 10 לתקנות, ובלבד שעובד השירות ישלים את שעות ההיעדרות.

המאשימה טענה כי שחרור מוקדם של אסירים בשל מגפת הקורונה מתבצעת בהתאם להנחיות מפורטות שפורסמו בעניין זה, ואינה טענה העומדת לנאשמים.

באשר לנאשם 3, המאשימה טענה כי לפי הודעת הממונה, הוא החל לרצות מאסרו בדרך של עבודות שירו ביום 5.2.2020 ולפיכך בקשתו מתייתרת לגבי תקופה זו.

דין והכרעה

המסגרת המשפטית לריצוי מאסר על דרך של עבודות שירות הוסדרה בסעיפים 51א-51ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

בית המשפט הורה בהחלטה לב"כ הנאשמים לתמוך בקשתה באסמכתאות מהחוק והפסיקה, והיא הודיעה בתגובה כי לא מצאה אסמכתאות לכך בפסיקה.

התפרצות נגיף הקורונה הן בישראל והן בעולם היא תופעה חסרת תקדים, אשר הובילה לנזקים וקורבנות רבים. כחלק מפעולות הממשלה, ניתנו הוראות על סגירת מקומות עבודה באופן מלא או חלקי, איסור על פעילויות שונות ואף סגר חלקי או מלא שהוטל על האזרחים.

שומה היה על הממונה לנקוט בכל האמצעים הנדרשים על מנת להתמודד עם התפשטות הנגיף, וכחלק מכך, היה על הממונה לשמור על שלומם ובריאותם של עובדי השירות ושל האנשים האחרים המצויים במקומות התעסוקה.

בדרישת הממונה מנאשם 3 להמציא אישור בדיקת קורונה לאחר שובו מחו"ל ובמתן הוראה על הפסקה זמנית בעבודות שירות, יש לראות פעולה רצויה והכרחית לשמירה על שלומם של עובדי השירות והאחרים.

אין פגם, ואף לא נטען כך על ידי הנאשמים, בהחלטת הממונה להפסיק באופן זמני את עבודת השירות בתקופת התפרצות נגיף הקורונה.

מהוראות חוק העונשין השונות ביחס לעבודות השירות ומהוראות התקנות, ניתן להסיק כי הכלל הוא שעל נאשמים שנדונו לריצוי מאסר על דרך של עבודות שירות לרצות את מלוא התקופה, אלא אם כן ימצאו טעמים מיוחדים הקבועים בחוק. כלומר, בהעדר קביעה חוקית מפורשת, על הנאשמים לרצות את מלוא התקופה שנגזרה עליהם.

עוד אציין כי ניתן ללמוד מהוראות החוק והתקנות כי הפסקה זמנית של עבודות שירות, אינה באה במניין הימים לריצוי עבודות שירות. לעניין זה ראו לדוגמה -

סעיף 51ז(ג) ו-(ד) לחוק העונשין, בו הותר המחוקק פתח צר מאוד להיעדרות של 'עובד שירות', שתימנה כחלק מריצוי עונשו, והיא היעדרות מסיבות רפואיות בשל תאונת עבודה שאירעה במסגרת ובמקום עבודת השירות בלבד.

סעיף 10 (2) לתקנות, אליו הפנתה ב"כ הנאשמים, לפיו ניתן לאשר לעובד שירות להיעדר מעבודתו, רק בתנאים מסוימים, ובלבד שישלים את שעות ההיעדרות.

אין דומה עניינם של עובדי שירות לעניינם של אסירים, לגביהם ניתנו הנחיות ברורות ומפורשות באשר למקרים בהם ניתן להורות על קיצור תקופת מאסר.

בשולי הדברים אציין כי אין שונה עניינם של הנאשמים מעניינם של נאשמים רבים נוספים עליהם נגזר לרצות עבודות

שירות בתקופה קשה זו ועבודתם הופסקה זמנית, ואין מקום להפלותם לטובה על פני האחרים.

צר לי מאוד על עוגמת הנפש שנגרמה לנאשמים בשל קטיעת רצף עבודות השירות והארכת התקופה, אולם נוכח הנסיבות, שיקול דעתו של הממונה היה נכון, חיוני ועומד בהוראות החוק, ולכן יש לדחות את הבקשה.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים ולממונה על עבודות השירות.

ניתנה היום, י"ג תמוז תש"פ, 05 יולי 2020, בהעדר הצדדים.